

Títol: Feta aigua

Pseudònim: Gaela

S'ha deixat convèncer, aclaparar per una mirada que li ha recorregut el cos, malgrat estar cobert, tot i restar virginal sota la faldilla llarga fins als peus, obligada pel pare. Potser ha estat en l' instant en què protegida per l' hora, ha descobert els turmells i els ha deixat caure a l' aigua. Potser ha estat en el moment en què, l' exposició de la part blanca, llisa, dolça d' aquell mínim espai de pell creuant-se amb els ulls estrangers, ha iniciat la resta.

S'han mirat mentre les campanades toquen les set, mentre el vint de juliol es desperta, pon el sol sobre el cel, il·lumina el mar, i dona vida a les cares. S'han mirat amb una mirada nova, jove, encara no estrenada, i totes dues han trontollat.

Els ulls es queden enganxats en un màgic ball que encara no ha iniciat, i la més tímida, agafa les faldilles amunt i perverteix el mar. Les aigües li toquen la pell, li acaronen els genolls mentre ella va entrant a poc a poc, molt dolçament, mesurant els segons, comptabilitzant els minuts, notant com el sol s' eleva cada vegada més, amb paciència. Una onada valenta, agosarada, rebel, li ha esquitxat el vestit. Una onada que no pot esperar més se li ha escolat per l' entrecreix i puja més amunt del permès. Un crit s' escola dels llavis gruixuts, i com en una resposta, el mar contesta amb el soroll trencant de l' aigua salada.

Ha quedat xopa, les robes que s'havien mantingut elevades per la força dels braços han augmentat el pes i es troba en un exercici inútil de contenció.

—Tens pressa? —li diu la seca a la mullada.

—Mentre tingui el dinar fet a les dues quan arribi el pare i els germans...—inicia l'altra.

I aleshores una mà l'ensarrona, una força l'estira i l'impuls d'unes cames que corren la fan aixecar i moure les seves amb velocitat. Galopen per damunt la sorra, galopen mentre acaben una platja i una altra, i aleshores travessant unes roques, es troben en una petita porció de terra, tan petita que no cabrien més de quatre persones estirades.

—Aquí no ve ningú, treu-te el vestit i així s'eixugarà millor.

I per animar-la ella mateixa es treu el seu, el diposita amb molta cura damunt la roca, lluny de la sorra, i s'endinsa al mar. És fred, gairebé gelat, i li desperta cada mil·límetre del cos. L'altra no pot més que imitar-la, i amb un crit entra el cos blanc, nou, que s'emplena d'aigua i sal.

Juguen una estona, s'esquitxen, salten, naden, i quan els cossos han entrat en calor, surten del mar.

L'agosarada va directa a una roca, on amagat, hi ha un cistell amb un tros de tela ideal per eixugar-se. Se'l col·loca en forma de capa i convida a l'altra a entrar. La roba i els cossos propers escalfen, el sol que ha agafat forces en aquesta estona també mira de fer calor.

El freg de les pells fa que l'aigua de totes dues baixi entre les cames, una escalfor interna les convida apropar-se, els llavis es freguen, es tasten, els pits es toquen i la calor i les ganes augmenten per segons. S'emboliquen i estirades en terra semblen una.

Braços, cames, cossos, pells, llavis, llengües, en un vals de carícies que s'acceleren fins que un gemec dolç fuig de la gola d'una, i el soroll provoca un so similar en la de l'altra.

De sobte el mar s'aixeca, es desperta, i les onades peten a mig camí entre l'oceà i la riba.

—He de marxar —diu l'agosarada, i nua corre cap al mar, enfonsa el cos i desapareix, i mentre, l'altra, es queda freda per la manca del cos al costat.

L'Alba espera una estona encara amb l'entreuix calent, i s'abraça la cama en un intent de recuperar aquell plaer que se li ha escapat. Tanca els ulls i respira amb una intensitat nova, el mar li entra pel nas i li surt per la boca, sent la sal als llavis, i la vida al cos.

Un so dolç emergeix de les onades, l'Alba s'incorpora i li sembla veure com l'altra en la llunyania del mar, la saluda i s'enfonsa deixant a la vista una cua de peix.

El soroll de la vida desperta li arriba de darrere de les roques; deixa la roba al cistell, amaga també el vestit, no el de l'altra sinó el seu, i vesteix amb una roba que no li pertany, un cos nou que ja no serà mai del tot seu.